

Nedelja Jezusovega krsta

Pirniče, 13. januar 2019

»Na poti v boljši svet«

Dragi bratje in sestre!

V teku enega bogoslužnega leta Cerkev prehodi vso zgodovino odrešenja. Začne ga z obdobjem pričakovanja, ko Jezusa še ni bilo med nami - to je adventni čas; nato se veseli Božjega učlovečenja in prihoda med nas - božični čas; in ko bi si želeli, da bi se božična idila še nekoliko potegnila v leto, s praznikom Jezusovega krsta že začnemo obdobje Jezusovega javnega delovanja. Ja. Z današnjim dnem uradno končujemo božični čas, čeprav bodo božične pesmi ob jaslicah med nami odmevale še vse tja do svečnice.

Z nedeljo Jezusovega krsta torej smemo reči: »Zdaj gre pa zares«. Pod vtisom jaslic in dogodkov povezanih z Jezusovim rojstvom, pa tudi zato, ker pri nas navadno krščujemo otroke, si mnogi pod pojmom »Jezusovega krsta« predstavljajo, da je bil tudi Jezus krščen kot dojenček. Vendar temu še zdaleč ni tako. Jezus je Janezov krst prejel v starosti kakih 30 let. S krstom v Jordanu je Jezus nastopil svoje javno delovanje: začel je oznanjati Božje kraljestvo, učiti ljudi in jih vzgajati, ozdravljati bolne in na vsakem koraku dokazovati, da se je pravadna obljuba o tem, da bo Bog postal človek in premagal greh, z njegovim prihodom na svet dejansko uresničila. Dogodki ob Jezusovem krstu, o katerih smo brali danes v evangeljskem odlomku, pričajo o tem: *»Zaslišal se je glas iz neba: 'Ti si moj ljubljeni Sin, nad teboj imam veselje.'«*

Z Jezusom Božja navzočnost v svetu dobi čisto konkretno, otipljivo obliko. Bog sam je stopil v našo sredo, da bi nam povedal, kako živeti, da bo naše življenje imelo smisel, da bo kvalitetno in osrečujoče že tu na zemlji, in da bomo po tem, ko se naše življenje tu zaključi, dospeli v tisto, neskončno lepšo domovino, ki je za nas pripravljena od začetka sveta. Bog med nas pošilja svojega Sina, da nam pokaže pot, po kateri se lahko vrnemo domov. Si lahko želimo še kaj več?

Bratje in sestre! V zadnjih letih se Evropa na dramatičen način srečuje z begunsko krizo. Tisoči in tisoči ljudi si želijo iz svoje revščine v razvitejši del sveta, kjer bodo živeli bolje, varneje, udobneje. Mnogi na tej poti na boljše tvegajo, in nekateri celo izgubijo, svoje življenje.

Mar nismo, bratje in sestre, vsi mi neke vrste begunci? Vsi si želimo v boljši svet. Ne v Ameriko, v Nemčijo ali na Švedsko. Želimo si v tisto neskončno lepšo domovino, ki jo nosimo v srcu, pa je vendarle še nismo dosegli. Želimo si nazaj v Očetov objem, kjer bomo za vedno varni, mirni in srečni. Mar ni ta *»solzna dolina«* po kateri hodimo zgolj etapa na naši poti v obljubljeni deželo? In da bi po

tej »solzni dolini« ne zgrešili poti v domovino, nam Bog prihaja naproti, da nas, kakor bi nas prijel za roko, varno popelje naprej proti cilju. Rad nas ima in nam v svoji ljubezni hoče pokazati pravo pot. Ali - kot je apostol Pavel pisal svojemu učencu Titu: »*Dragi Tit, razodela se je Božja milost, ki rešuje vse ljudi*«. In kaj je »Božja milost« drugega kot Božja ljubezen do nas? »*Vzgaja nas*«, nadaljuje Pavel, »*naj se odpovemo brezbožnosti in posvetnemu poželenju ter razumno, pravično in res pobožno živimo v sedanjem veku*«.

Bratje in sestre: Jezus Kristus je vodnik in njegov evangelij zemljevid, v katerem je vrisana pot v boljše življenje. Mnogi na tej poti obupajo, podvomijo, da boljši svet sploh obstaja in se sprijaznijo z bedo v katero so zabredli. Mi pa, zaupajoč vodniku, gremo naprej. Skušnjave tega sveta so le privid sreče, ki se prek ko slej izkažejo v svoji laži. Resnična sreča nas čaka tam, na koncu poti, v očetovem objemu. Amen.